

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 maja 2013 r.,
w sprawie **P. W.**,
zażalenia, wniesionego przez obrońcę skazanego,
na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w Ł. z dnia 22 marca 2013 r., o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej
przez obrońcę skazanego P. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 4 grudnia
2012r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę P. W. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. W uzasadnieniu wskazano, że skoro P. W. został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to kasacja na korzyść – zgodnie z art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. – mogła być wniesiona jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., a takich kasacja obrońcy nie podnosiła, wobec czego była niedopuszczalna z mocy ustawy.

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca domagał się zmiany zaskarżonego zarządzenia i przyjęcia wniesionej kasacji. Podniósł zarzut obrazy prawa materialnego – art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – polegającej na

pozbawieniu skazanego rzetelnego i sprawiedliwego procesu karnego, przez odmowę przyjęcia kasacji i bezzasadne zamknięcie skazanemu drogi do dochodzenia sprawiedliwego wyroku przed Sądem Najwyższym, „jedynie” z powodu niepodniesienia w kasacji zarzutów z art. 439 k.p.k. i wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W obszernym uzasadnieniu zażalenia skarżący stwierdził, że treść przepisów Kodeksu postępowania karnego oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące dopuszczalności kasacji „naruszają wprost zagwarantowane każdemu obywatelowi prawo do sprawiedliwego procesu” (str.2). W szerokich wywodach dał wyraz swoim poglądom o braku akceptacji takiego stanu prawnego, w którym to od rodzaju kary uzależnione jest „uzyskanie przez skazanego sprawiedliwego wyroku” (str.3). Podkreślił, że wskazana w art. 523 § 1 k.p.k. podstawa kasacyjna w postaci rażącego naruszenia prawa powinna być oceniana we wszystkich sprawach karnych, a nie wyłącznie w tych, w których orzeczono bezwzględną karę pozbawienia wolności. Zdaniem obrońcy w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia reguły *in dubio pro reo*. Niemniej obrońca przyznał, że „zdaje sobie sprawę z obecnego brzmienia przepisów k.p.k., niwelujących możliwość skutecznego wniesienia przedmiotowej kasacji w sprawie, jej sporządzenie ma na celu ukazanie poczucia krzywdy P. W. na skutek zapadłych wobec niego wyroków” (str.4).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie na uwzględnienie nie zasługiwało w stopniu oczywistym, a jak wynika z ostatniego z cytowanych fragmentów zażalenia, pełną świadomość tego stanu rzeczy miał i jego autor. *De lege lata* stan prawny w zakresie ograniczeń kasacyjnych wynika z treści art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. i respektować go muszą wszystkie sądy, w tym Sąd Najwyższy, których sędziowie podlegają Konstytucji i ustawom – art. 178 ust. 1 Konstytucji RP.

Całkowicie chybione były argumenty skarżącego zmierzające do wykazania sprzeczności art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Obrońca nie dostrzegł, że konstytucyjnie gwarantowana jest „jedynie” zasada dwuinstancyjności – art. 78 Konstytucji. Także „tylko” taka zasada gwarantowana jest konwencyjnie –

art. 2 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Protokołu dodatkowego nr 7 do Konwencji (Dz.U. z 2003r. Nr 42, poz.364).

Dwuinstancyjność postępowania karnego, co oczywiste, skazany miał zagwarantowaną. Zatem, w kontekście powyższych regulacji, w żadnym razie nie można podzielić zastrzeżeń skarżącego co do niezgodności wskazywanych przepisów art. 523 k.p.k. z normami konstytucyjnymi czy konwencyjnymi.

O ile P. W. bądź jego obrońca wyrażają głębokie przekonanie o niesprawiedliwości prawomocnego wyroku skazującego, pozostaje im ubieganie się o wniesienie kasacji przed podmiot szczególny – wskazany w art. 521 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.